

Marin Mălaicu-Hondrari

Basmul cămilelor

Ilustrații de
Adela Maria Calistru

A fost odată ca niciodată o cămilă care trăia ca oamenii. Deși ei se purtau frumos cu ea, vecinii îi dădeau bună ziua, vânzătorii îi dădeau restul la magazin, cămila noastră se simțea singură și, mai ales când vântul înfoia perdeaua, era ușor tristă.

Până într-o zi, când a aflat că peste nouă mări și nouă țări trăia o altă cămilă la fel de singură și de tristă.

Cămila noastră s-a gândit și s-a tot gândit și,

după ce a făcut rost de niște bani, a pornit la drum către cealaltă cămilă.

A străbătut multe orașe și din tot ce a văzut în ele cel mai mult i-au plăcut reclamele la ochelari de soare și s-a înveselit, deși oamenii o obligau, uneori, să se cazeze la hoteluri de câini sau de anvelope. În trapul ei prin cartiere, admira adeseori, printre blocuri, straturile și gărdulețele grădinuțelor, pe care le considera opiul popoarelor.

A străbătut și câteva deșerturi, care îi aminteau de familia ei, dar nu avea chef de asta. A mers și a tot mers, încât a uitat câte țări și câte mări a străbătut. Până când De-Unde-Înainte-Nimic-Nu-Era i-a ieșit în față.

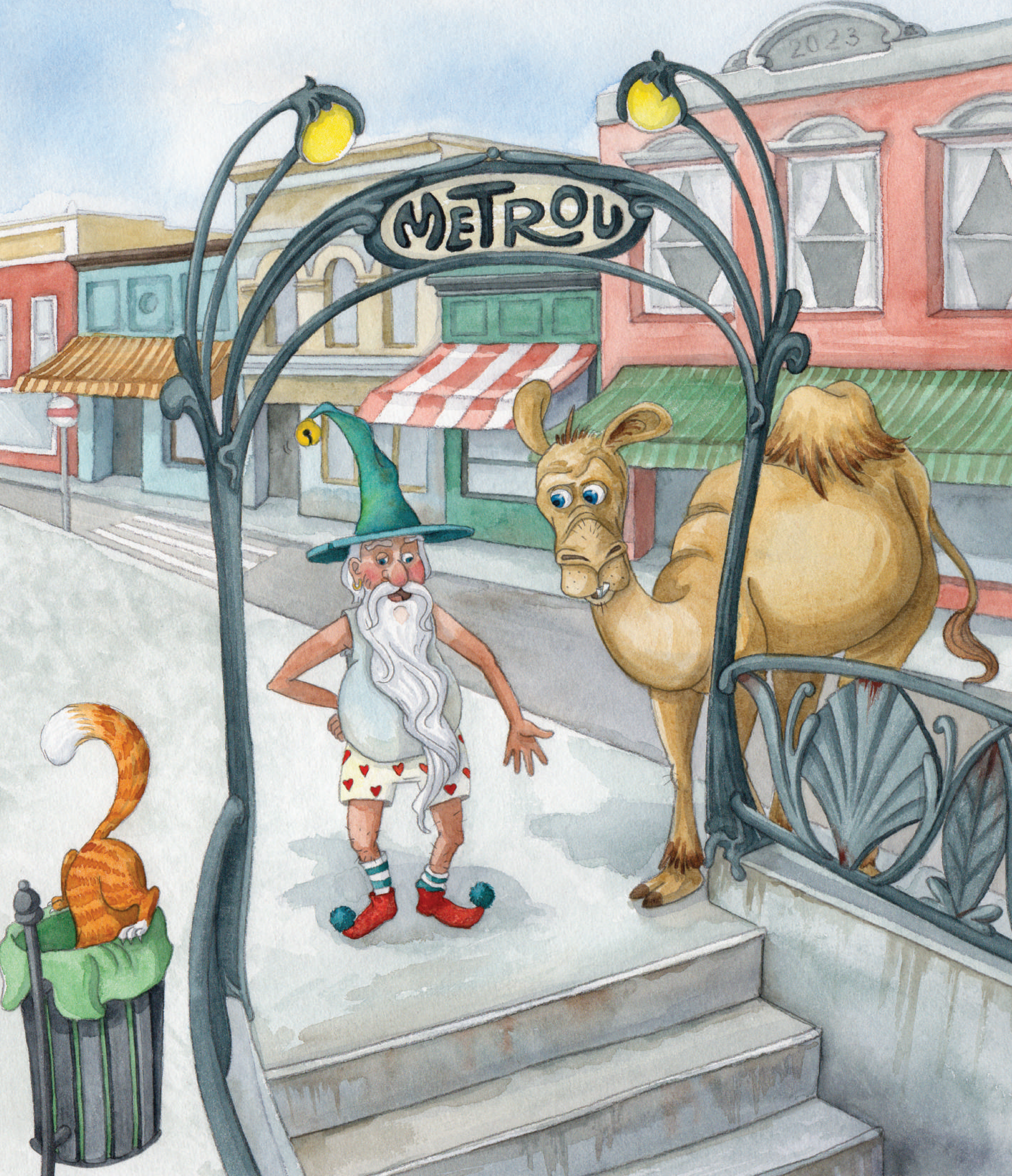
— Văleu, unde-amaru' te-ai pornit? N-am văzut cămilă mai proastă. Păi la cămila cea tristă și singură nu ajungi tu cu agenția de turism. Îți spun eu cum ajungi, dacă-mi aduci cipicii magici contra mersului ebrios, care-s îngropați taman în colina ascunsă în zilele fără soț.

Zis și făcut.

Când s-a văzut cu cipicii, De-Unde-Înainte-Nimic-Nu-Era a început să umble tacticos și cracoș. Și, văzând el că se putea ține pe picioare, i-a zis cămilei:

— Vezi gura aia de metrou? Ține drumul înainte și, cât picotești tu între două stații, vei afla în vis ce încercări te așteaptă.

Cămila noastră și-a luat cocoașa la spinare și a pornit la drum. Când a ieșit de la metrou, a mers și a tot mers, cu soarele ca o minge de foc deasupra capului. Și-a amintit de umbreluța primită când câștigase premiul „Cine adoarme prima citind”. Tare bună i-ar fi fost acum. Când a văzut un ghemotoc de umbră, s-a și oprit să-și tragă sufletul și să se răcorească. S-a așezat pe o buturugă, dar s-a ridicat imediat, smerită, zicându-și că buturuga aceea nu poate fi decât Monumentul Copacului Necunoscut, despre care îi povestise vecinul ei, pădurarul.

Imediat ce s-a ridicat de pe buturugă, în fața ei s-a deschis o cărare ca o scară rulantă ce a purtat-o până pe culmea unui munte. Când a sărit de pe scara rulantă, bucuroasă că nimerise într-un mall alpin, s-a trezit deodată în fața celei mai înspăimântătoare prăpastii. Un hău întunecat, nesfârșit,

